

mager og bleg Skikkelse, klædt i en mørk Dragt af det groveste hjemmegjorte Vadmel, med højt opstaaende Frakkekrave og snævre Ærmer. Hertil sluttede sig foroven en af disse sorte, stukne „Brystlapper“, som nu næsten var gaaet af Brug, og om Haandleddene et Par stramme Voksdugsmanchetter, der syntes at have presset alt Legemets Blod ud i de kæmpestore Hænder.

Han sad i en fremoverludende Stilling, med Armene hvilende paa sine Ben, Hænderne foldede mellem Knæene. Hans Hoved var lidt fladtrykt og i Forhold til Kroppens Længde paafaldende lille, Haar og Skæg rødgraat, Ansigtet skævt og overstrøet med lysegule Fregner.

Det grumsede Dagslys, der sneg sig ind over ham gennem de beduggede Ruder, den dybe Middagsstilhed, hvori hele Huset endnu hvilede, endelig hans egen fuldstændige Ubevægelighed og det glansløse Blik, hvormed han stirrede frem for sig under halvlukkede Øjelaag, — alt bidrog til at omgive hans Person med en egen Uhygge. Med sit flade, rødgraa Hoved, sin fortrukne Mund og sine opsvulmede Øjenrande mindede han om en lurende Los, der fra et Baghold i Urskovens Skygge stirrer tørstende ud over den endeløse Steppe.